

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 48.

Anden Session.

23de Møde.

Mandagen den 11te November.

(Fortsat).

Schytte (fortsat): Det forekommer mig, at, selv om det skulde bebyrde Statskassen med 1, 2 eller 3000 Rbd., kunde derimod ikke gjøres nogen grundet Indvending. Vel hørte jeg, at den ærede Landsthingsmand, som sidste talte, bemærkede, at det Princip, der laa til Grund for Skattesammendragningsloven, derved vilde blive forrykket. Jeg tør, som sagt, ikke modsigte, at Statskassen mulig kunde blive bebyrdet med en Udgift, men, at Principet derfor bliver forrykket, kan jeg saameget mindre indrømme, som hiin Lov ikke befattede sig med Godtgjørelserne, og ved Behandlingen af Skattesammendragningsloven lod man sig berolige ved, at det Forslag, som nu foreligger, vilde fremkomme, og at der var Stedet til at behandle denne Gjenstand, da man ikke forud kunde vide, hvorledes denne Sag vilde blive reguleret af Regjeringen. Det er dog nu ubilligt, at man, fordi man under en Lov, der omhandlede en heel Deel almindelige Bestemmelser om meget vigtige og betydelige Skattereguleringsforhold, har undladt at fremkomme med Specialiteter, skal nægtes Retfærdighed i et foreliggende specielt Tilfælde. Den ærede Landsthingsmand var enig i, at Byerne ikke fik fuldstændig Erstatning, og at man maatte indrømme, at Communerne havde et retfærdigt Krav. Nu vel! er det altsaa et Retfærdighedskrav for disse enkelte Communer, som virkelig have en saadan forøget Udgift fremfor nogensomhelst anden — Indquarteringen medfører desuden mange Byrder, der ikke lade sig beregne i Penge — da finder jeg virkelig, at det ogsaa er billigt, at de bør have den foreslaaede Lettelse.

Dahl: Min ærede Sidemand (Simony) yttrede sig væsentligt imod det Endringsforslag, som Comiteen har stillet, fordi det skulde være i Strid med det Princip, der i sin Tid blev gjort gjældende i Skattesammendragningsloven. Dette forekommer mig ikke at være ganske rigtig. Skattesammendragningsloven havde ikke taget Hensyn til at forandre de hidtil bestaaende Forhold; dens Niemed var at sammendrage Skatter og gjøre de forhenværende flere Skatter til enkelte Størrelser. Det blev ogsaa ved flere Leiligheder dengang, jeg troer baade i dette og det andet Thing, yttret, at man ikke maatte gjøre Forandring i det bestaaende Skatteforhold, men at man skulde holde sig til dem, saaledes som de vare, og kun samle dem i mere eensartede Størrelser. Forholdet var saaledes dengang et ganske andet, og det forekommer mig, at her er netop Stedet til at gjøre Forandring i Forholdet, naar man erkjender, at Retfærdighed og Billighed fordrer det (Ja!), og jeg har endnu ikke hørt Nogen nægte, at Kjøbstæderne havde et retfærdigt og billigt Krav paa, eftersom Forholdet er blevet forandret, at faae denne Byrde, der hidtil har trykket dem saa haardt ved den ordinaire Indquartering in natura, forandret. Det er i Særdeleshed, at jeg her skal gjentage den Bemærkning, jeg flere Gange har gjort tidligere, Gierne af Kjøbstadbygninger, som Indquarteringen in natura trykker saa overordentlig haardt, at det har bevirket, — jeg kjender flere Exempler derpaa — at de have maattet sælge deres Gaarde, fordi de ikke kunde bære denne Byrde, og det er naturligt, at denne Omstændighed har trykket Eiendomspriserne i Kjøbstæderne. Derved har ikke blot Kjøbstædernes Interesse, men ogsaa Statens Interesse i det Hele lidt. Det Forslag, som det forekommer mig, at man kan sige, at det ærede Udvalg